

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1393/05
16.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Слађане Накић-Момировић, Споменке Зарић, Софије Вагнер-Личеноски и Љубице Милутиновић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене ББ, чији је пуномоћник ВВ, адвокат, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж. бр. 1655/04 од 22.12.2004. године, у седници већа од 16.03.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж. бр. 1655/04 од 22.12.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Зрењанину П. бр. 923/03 од 15.07.2004. године ставом I изреке тужена је обавезана да тужиоцу исплати износ од 4.494,25 Еура у динарској противвредности по најповољнијем курсу на дан исплате, са домицилном каматом у динарској противвредности на начин наведен овим делом изреке. Ставом II изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 66.300,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате, а ставом III изреке одбијен је тужбени захтев тужиље преко досуђеног износа.

Пресудом Окружног суда у Зрењанину Гж. бр. 1655/04 од 22.12.2004. године делимично је уважена жалба тужене и преиначена првостепена пресуда тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове, а у преосталом делу првостепена пресуда је потврђена.

Против другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386. ранијег важећег ЗПП-а који се примењује на основу члана 491. став 1. и 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04), и нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању тужена је од 1987. године била власник СТР "ГГ", а њен сада покојни супруг је 1994. године основао Предузеће "ДД". Тужена и њен супруг су заједнички пословали, и поводом оснивања предузећа њеног супруга позајмљивана су новчана средства која су предмет овог спора. Утврђено је да је тужена од тужиоца позајмила износ од 5.000 ДМ 20.04.1995. године, и да је овај износ вратила у предвиђеном року и са уговореном каматом. Супруг тужиље је по основу признаница од 29.05.1995. године од тужиоца позајмио 15.000 ДМ а децембра исте године 23.000 ДМ. Дана 29.09.1996. године, тужена и њен супруг тужиоцу су вратили укупно 29.210 ДМ. Тужилац је туженој и њеном супругу упутио опомену дана 26.12.1996. године, којом тражи исплату 43.000 ДМ на име главнице и 24.889 ДМ на име камате, и у којој је признао да му је плаћен износ од 29.210 ДМ.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним одлукама примењено материјално право када је тужена обавезана да тужиоцу исплати на име дуга 4.494,25 Еура у динарској противвредности са домицилном каматом у динарској противвредности на износ од 8.790 ДМ до 31.12.2001. године, а од 01.01.2002. године на износ од 4.494,25 Евра.

Наиме, у поступку је утврђено да је тужена заједнички привређивала са својим супругом, а да су новчани износи позајмљивани како за потребе приватног предузећа, тако и за подмирење текућих потреба брачне заједнице. Стога тужена одговара за обавезе према трећим лицима преузете ради подмирења текућих потреба брачне заједнице, као и за обавезе које по закону терете оба брачна друга, у смислу члана 336. Закона о браку и породичним односима. Према наведеној одредби, за ове обавезе брачни другови одговарају солидарно, како заједничком тако и својом посебном имовином. Осим тога, тужена је након смрти супруга потписала признаницу у којој признаје дуг и обавезује се да га врати до одређеног рока, па су стога неосновани наводи ревизије да тужена није у обавези да врати дуг тужиоцу, будући да од супруга ништа није наследила. Висина преосталог дуга тужене такође је правилно утврђена у смислу чл. 557, 558. и 395. Закона о облигационим односима.

Осталим наводима ревизије, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 385. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 393. ЗПП.

Председник већа-судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

ст